

Трагнаха убо камъ южната страна на острова. Бѣ горещина и некъ задушующій. Луна-та бѣ истекла и ся виждаше забиколена съ три черны и големы кругове. Небо-то бѣ помрачено и у жасно. Съ блистаніе-то на честыте молнія, со зирахме много на рядъ облацы, густы, темны и низкы, кон-то ся наваляваха камъ средня-та островска страна, и кои-то дохождаха съ голема скоростъ отъ море-то, хотя да не вѣеше никакъ вѣтръ въ тверда-та земли. Като варвѣхме вчухася намъ молнія но като ся услушахме разумѣхме какъ бѣха пушечни удари повторыени отъ отзова. Тѣи далечни удари ведно съ бурно-то небо, приведоха ми въ ужасъ, защото совсѣмъ не си сомнѣвахъ какъ са знакове на единъ корабъ що ся нахождаше у погибель. Слѣдъ половина часъ не си чу вече пушеченъ ударъ; и таковое молчаніе видѣ ми ся по страшно нежели предидущій печальный и жалобный шумъ.

Начнахме да слѣдуваме течешкомъ безъ да продумаеме, и безъ да смѣеме да сообщиме единъ другому наше-то безпокойствіе.

Край полнощъ достигнахме потопени въ нощъ при крайморіе-то близъ село-то Златный-